

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 20CoCsp/5/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8122205989
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 12. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Boroň
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2025:8122205989.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Michala Boroňa a členov senátu JUDr. Viery Kandrikovej a JUDr. Jany Jančíkovej v spore žalobkyne: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom XX. XXXXXXXX XXX, XXX XX C., zastúpenej JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom so sídlom Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému: Tatra banka, a.s., so sídlom Hodžovo námestie 3, 811 06 Bratislava, IČO: 00 686 930, o určenie, že úver je bezúročný a bez poplatkov a o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok, o odvolaní žalovaného proti rozsudku č.k. 24Csp/99/2022-122 zo dňa 06.11.2024, takto

rozhodol:

I. Potvrdzuje sa rozsudok.

II. Žalobkyni sa priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením.

odôvodnenie:

I.

Konanie pred súdom prvej inštancie

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“ a „súd“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že: I. „Súd u r č u j e, že úver poskytnutý na základe Žiadosti o vydanie súkromnej kreditnej karty č. XXX XXX zo dňa 01.06.2004 je bezúročný a bez poplatkov.

II. Súd u r č u j e, že zmluvná podmienka uvedená v Obchodných podmienkach Tatra banky, a.s. pre medzinárodné kreditné karty k Žiadosti o vydanie súkromnej kreditnej karty č. XXX XXX zo dňa 01.06.2004 v Článku X. Osobitné ustanovenia, bod 10.8., v znení: „Banka má okrem práva na započítanie v zmysle Všeobecných obchodných podmienok Tatra banky, a. s., aj právo započítať akékoľvek svoje pohľadávky (a to aj nesplatené a premlčané) voči držiteľovi celkového úverového rámca a/alebo držiteľovi Karty proti akýmkoľvek pohľadávkam týchto osôb voči banke, najmä proti pohľadávkam držiteľa celkového úverového rámca a/alebo držiteľa Karty z účtu alebo iných účtov, a pohľadávkam nesplateným, premlčaným, proti pohľadávkam z vkladov, ako aj proti pohľadávkam znejúcim na inú menu. Započítavací prejav smerujúci k započítaniu vo forme osobitného oznámenia je banka oprávnená nahradiť informáciou o započítavacej platbe na príslušnom účte (bezhotovostnom prevode a následnom pohybe na účte).“ je neprijateľnou zmluvou podmienkou.

III. Súd u r č u j e, že zmluvná podmienka uvedená vo Všeobecných obchodných podmienkach Tatra banky, a.s. k Žiadosti o vydanie súkromnej kreditnej karty č. XXX XXX zo dňa 01.06.2004 v Článku IV. Spoločné ustanovenia, bod 4.2. Započítanie a plnenie záväzkov, odsek 4.2.7., v znení: „Ak banka neurčí inak, plní klient najprv príslušenstvo pohľadávky banky a až následne istinu tejto pohľadávky. V prípade viacerých pohľadávok banky, ak nie je stanovené inak, plní klient najskôr pohľadávku banky,

ktorej splnenie nie je zabezpečené alebo je najmenej zabezpečené, inak plní klient pohľadávku najskôr splatnú.“, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

IV. Súd u r č u j e , že zmluvná podmienka uvedená vo Všeobecných obchodných podmienkach Tatra banky, a.s. k Žiadosti o vydanie súkromnej kreditnej karty č. XXX XXX zo dňa 01.06.2004 v Článku IV. Spoločné ustanovenia, bod 4.8. Bankové informácie, odsek 4.8.8., v znení: „Banka je oprávnená nahrávať telefonické hovory s klientmi, ktorých predmetom môžu byť záväzkové vzťahy banky a klienta a klient súhlasí s tým, aby tieto záznamy boli v prípade potreby použité ako dôkaz. Ak by záznamy obsahovali osobné údaje klienta alebo tretej osoby, ustanovenia bodov 4.8.2., 4.8.3, 4.8.4 a 4.8.5. tohto článku sa použijú primerane.“, je neprijateľnou zmluvou podmienkou.

V. Súd u r č u j e , že zmluvná podmienka uvedená vo Všeobecných obchodných podmienkach Tatra banky, a.s. k Žiadosti o vydanie súkromnej kreditnej karty č. XXX XXX zo dňa 01.06.2004 v Článku IV. Spoločné ustanovenia, bod 4.9. Rozhodcovská doložka a riešenie sporov, odsek 4.9.1., v znení: „Banka a klient sa dohodli, že všetky spory, ktoré vznikli alebo vzniknú pri vykonávaní bankových obchodov a v súvislosti s nimi, budú rozhodované s konečnou platnosťou v rozhodcovskom konaní pred Stálym rozhodcovským súdom Asociácie bánk v Bratislave (ďalej „Rozhodcovský súd“), a to podľa Štatútu a Rokovacieho poriadku Rozhodcovského súdu. Rozhodnutie Rozhodcovského súdu bude záväzné pre banku aj pre klienta, pričom banka a klient sa zaviazujú v stanovených lehotách splniť všetky povinnosti uložené v rozhodcovskom náleze.“, je neprijateľnou zmluvou podmienkou.

VI. Žalobkyňa má nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %, pričom o výške trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

2. Súd prvej inštancie aplikoval ustanovenia § 52 ods. 1 až 3,4, § 54 ods. 1 a 2, § 298 ods. 1 a 2, § 879j, § 879f ods. 3 a 4 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), § 23a ods. 1 a 2 zákona č. 634/1992 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, § 1, § 2 písm. a) a b), § 3 ods. 6, § 4 ods. 1, 2 a 5 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, čl. 3 ods. 1, čl. 6 ods. 1, čl. 7 Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách.

3. V odôvodnení uviedol, že vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že strany sporu uzatvorili zmluvu, ktorú je nutné vzhľadom na charakter zmluvných strán považovať za zmluvu spotrebiteľskú. Žalovaný je bankovým subjektom, pričom predmetom jeho podnikania (činnosti) je poskytovanie úverov bankovým spôsobom. Žalobkyňa pri uzatvorení a plnení zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Predmetná zmluva je preto v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka zmluvou spotrebiteľskou, konkrétne ide o spotrebiteľský úver v zmysle č. 258/2001 Z.z. Žalobkyňa sa v danom konaní domáha určenia, že predmetný úver je bezúročný a bez poplatkov a súčasne žiada o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok. V prípade uzatvárania spotrebiteľských zmlúv, ktoré spadajú pod úpravu zákona č. 258/2001 Z.z., tento právny predpis upravoval v § 4 ods. 2 náležitosti, ktoré musia byť uvedené v zmluve. Uvedené znamená, že musia byť výsledkom zmluvného konsenzu oboch jej účastníkov a zároveň musia byť uvedené správnym spôsobom bez zavádzania a skresľovania spotrebiteľa.

4. Konštatoval, že z obsahu spisu vyplýva, že v prejednávacom prípade sa jedná o spotrebiteľský úver formou revolvingu. Pokiaľ aj ide o úverovú zmluvu typu revolvingového úveru, teda úveru, ktorý znamená v praxi úver obnovujúci sa, ten funguje na princípe mesačných splátok spotrebiteľa, ktoré si môže opakovane z účtu aj vybrať. Dané však neznamená, že nie je možné pri zmluve, ktorá obsahuje len úverový rámec a mesačné splátky, poskytovateľom peňažnej služby vymedziť povinnosti dlžníka, t.z. v danom prípade žalobkyne tak, aby bolo možné zo strany dlžníka vedieť už pri podpise zmluvy, na aké nároky okrem vrátenia istiny, ktorú od žalovaného vyčerpá, má poskytovateľ služby právo. Je zrejmé, že údaj o RPMN sa dá určiť na začiatku revolvingového vzťahu, pretože v tomto období výška úveru, úroky, poplatky a obdobie úverového vzťahu vychádza z počtu splátok, ktoré sú vlastne v tomto čase zistiteľné. Nemožno pripustiť situáciu, že uvedenie jednotlivých čiastok úveru by bolo svojvoľné, pretože musí obsahovať prehľadné vymedzenie povinnosti dlžníka tak, aby sa vedel už na začiatku úverového vzťahu zorientovať, aké nároky vo vzťahu k nemu môže žalobca uplatniť. Spotrebiteľ pred uzavretím zmluvy musí byť informovaný o úverovom limite, o nákladoch spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom, o spôsobe výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov v priebehu tohto vzťahu, o podmienkach, za ktorých môže byť zmluva zmenená, o spôsobe a termíne skončenia zmluvného vzťahu. Rovnako spotrebiteľ musí byť bezodkladne informovaný o zmene ročnej percentuálnej miery nákladov.

Poukázal na to, že súdy už opakovane konštatovali, že je prekonaný názor dodávateľov o nemožnosti vypočítať RPMN vzhľadom na revolvingovú povahu úverov (pozri rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 10.10.2012, sp.zn. 17Co/215/2012, Krajského súdu v Prešove zo dňa 12.3.2014, sp.zn. 2Co/135/2013 a Krajského súdu v Žiline zo dňa 30.10.2013, sp.zn. 6Co/138/2013). Pokiaľ zákon o spotrebiteľských úveroch určil ako zákonnú náležitosť stanovenie RPMN (bez rozlíšenia, či ide o revolving, resp. iný druh úveru), akcentujúc jej dôležitosť zákonným znením, že ak nie je RPMN uvedená, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov (§ 4 ods. 2 písm. g) zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch), preto dodávateľ finančnej služby na profesionálnom finančnom trhu nemôže túto skutočnosť zanedbávať. V čase uzatvorenia zmluvy je možné vypočítať RPMN z hodnoty úverového rámca, ktorý sa poskytuje spotrebiteľovi a ktorá hodnota v čase uzatvorenia zmluvy je nemenná. S poukazom na ust. § 4 ods. 2 písm. g) zákona č. 258/2001 Z.z. súd považoval predmetný spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov.

5. Zároveň súd prvej inštancie poukázal na ust. § 4 ods. 5 zákona č. 258/2001 Z.z., v zmysle ktorého od spotrebiteľa nemôže veriteľ požadovať úrok alebo poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere. Uvedené predstavuje určitý postih, sankciu pre dodávateľa, ktorý zákonom predpísané náležitosti v zmluve neuvedie. Účelom právnej úpravy je bez akýchkoľvek pochybností poskytnutie ochrany spotrebiteľovi. Ten má totiž právo byť informovaný o výške úrokov z úveru a poplatkoch. Žalovaná ako dodávateľ má preto zákonnú povinnosť v zmluve o spotrebiteľskom úvere uviesť údaj o výške úrokov a poplatkov, a to priamo v zmluve, so sankciou straty práva na úroky a poplatky v zmluve neuvedené (§ 4 ods. 5 zákona č. 258/2001 Z.z.). V predmetnej veci, v zmluve uzatvorenej medzi žalobkyňou a žalovaným nie je uvedený úrok ako ani iné poplatky. Od spotrebiteľa nemôže veriteľ požadovať úrok alebo poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere. Z uvedených dôvodov súd považoval žalobu za dôvodnú a určil, že predmetný úver zo dňa 01.06.2004 je bezúročný a bez poplatkov.

6. Vo vzťahu k prípustnosti žaloby o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok, súd prvej inštancie poukázal na odôvodnenie rozsudku Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6Cdo/127/2017 z 30.01.2019, podľa ktorého zánik záväzku zo spotrebiteľskej zmluvy nemá právny význam, opačný názor by znamenal odňatie možnosti spotrebiteľovi domáhať sa práva na ochranu pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách žalobou na súde, čo odporuje článku 46 ods. 1 Ústavy SR ako smernici Rady 93/13/EHS z 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. V prípade žaloby o určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky podľa dovolacieho súdu ide o osobitný druh žaloby spotrebiteľa s cieľom domáhať sa proti porušiteľovi ochrany svojho práva pred neprijateľnými podmienkami na súde, ktorá má podklad v osobitných predpisoch (§ 53 ods. 1, 4, 5, § 53a Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z.).

7. Súd prvej inštancie podrobil žalobkyňou označené zmluvné podmienky prieskumu s ohľadom na § 53 Občianskeho zákonníka, pričom zistil, že žalobkyňa nemala možnosť ovplyvniť zmluvné dojednania vo vopred predtlačenej formulárovej zmluve a už vonkoncom nie v Obchodných podmienkach Tatra banky, a.s. pre medzinárodné kreditné karty k Žiadosti o vydanie súkromnej kreditnej karty a rovnako ani vo Všeobecných obchodných podmienkach Tatra banky, a.s., preto možno konštatovať, že namietané zmluvné podmienky neboli individuálne dojednané.

8. Konštatoval, že žalobkyňou žalované neprijateľné zmluvné podmienky boli mnohými rozhodnutiami súdov a krajských súdov - judikované ako neprijateľné zmluvné podmienky a ani v tomto prípade žalovaný nepreukázal, aby aspoň jedna z nich bola individuálne dohodnutá so samotným spotrebiteľom, a ich charakter v zmluvnom vzťahu bol nepochybne taký, že spôsobovali hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán a to v neprospech spotrebiteľa.

9. Pokiaľ ide o prvé dve zmluvné podmienky (obsiahnuté vo výroku II. a III. rozsudku) oprávňujúce banku započítať akékoľvek svoje pohľadávky (a to aj nesplatené a premlčané) voči spotrebiteľom proti akýmkoľvek pohľadávkam týchto osôb voči banke z účtu alebo iných účtov a oprávňujúce banku započítať plnenie klienta najprv na príslušenstvo pohľadávky a až následne na istinu tejto pohľadávky, t.j. oprávnenie banky bez zohľadnenia vôle a dokonca aj proti vôli spotrebiteľa rozhodnúť o spôsobe započítania, je jednoznačne v neprospech spotrebiteľa a spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Tieto zmluvné podmienky sú hrubo nevyvážené, pretože nerešpektujú nepochybne a oprávnený ekonomický záujem spotrebiteľa na tom,

aby najskôr splatil istinu úveru, ktorá je základom pre úročenie pohľadávky, ale pripúšťajú v tak závažnej otázke, akou je rozhodnutie o účele platby spotrebiteľa ľubovoľu dodávateľa, teda jeho svojvoľné rozhodnutie o výške nielen príslušenstva, ale v konečnom dôsledku aj o výške samotnej istiny pohľadávky. Vzťah sa tak v tejto otázke stáva pre spotrebiteľa netransparentným a konanie dodávateľa nepredvídateľným. Ak sa najskôr započítava príslušenstvo pohľadávky a napokon aj splátka istiny úveru, je to zjavne nevýhodné pre spotrebiteľa, pretože sa týmto neznižuje istina, ktorá sa úročí, ale účelovo sa znižujú platby, ktoré nepredstavujú samotnú istinu úveru, ale plnenia s ňou súvisiace. Takýto postup je potrebné považovať za postup v rozpore so zákonom, právom EÚ a teda ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku. Na podporu argumentácie viď rozsudky Okresného súdu Prešov sp.zn. 19Csp/19/2022 zo dňa 19.09.2023, sp.zn. 8Csp/1/2023 zo dňa 27.04.2023, sp.zn. 17Csp/96/2022 zo dňa 18.08.2023.

10. Pokiaľ ide o zmluvnú podmienku umožňujúcu banke nahrávať telefonické hovory s klientmi, ktorých predmetom môžu byť záväzkové vzťahy banky a klienta a klient zároveň súhlasí s tým, aby tieto záznamy boli v prípade potreby použité ako dôkaz (zmluvná podmienka obsiahnutá vo výroku IV. rozsudku), súd prvej inštancie poukázal na to, že dodávateľ je oprávnený na základe predmetnej zmluvnej podmienky aj bez súhlasu spotrebiteľa zaznamenávať komunikáciu, ktorá následne môže byť potenciálne spôsobilá pôsobiť ako dôkaz voči spotrebiteľovi, čo stavia dodávateľa do informačne a dôkazne nepochybne výhodnejšej pozície ešte predtým, ako by nejaký súdny spor vôbec vyvstal (viď obdobne rozsudok Okresného súdu Vranov nad Topľou sp.zn. 11C/253/2011 zo dňa 07.12.2015 potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp.zn. 2Co/45/2016 zo dňa 24.04.2017, rozsudok Okresného súdu Prešov sp.zn. 16Csp/107/2023 zo dňa 05.03.2024). Vzhľadom k tomu, že ani táto zmluvná podmienka nebola individuálne dojednaná a je súčasťou Všeobecných obchodných podmienok, je zrejmé, že žalobkyňa individuálny súhlas s nahrávaním telefonických hovorov neudelila a nemala vedomosť o uvedenom oprávnení banky.

11. Rovnako nebola individuálne dojednaná ani rozhodcovská doložka (obsiahnutá vo výroku V. rozsudku). Vopred pripravená zmluvná podmienka predmetnej zmluvy o úvere svedčí o tom, že žalobkyňa ako spotrebiteľ nemala vôľu, ale ani možnosť si rozhodcovskú doložku dojednať individuálne. Ak má byť rozhodcovská doložka právom akceptovateľná ako prejav zmluvnej autonómie, musí byť výsledkom slobodnej vôle oboch zmluvných strán, pričom slobodná vôľa vyžaduje informácie o možnosti voľby medzi viacerými riešeniami a informácie o tom, čo konkrétna voľba znamená. Kritériom pre záver, že nejde o individuálne dojednanú rozhodcovskú doložku je nepochybne forma uzavretej zmluvy. Úver bol poskytnutý na základe štandardnej formulárovej zmluvy obsahujúcej rozhodcovskú doložku včlenenú do Všeobecných obchodných podmienok.

Platnosťou tohto zmluvného dojednania by žalobkyňa stratila právo brániť sa voči nárokom veriteľa na všeobecnom súde v mieste svojho bydliska, resp. tejto možnosti predchádza nutnosť prípadné spory riešiť prednostne v rozhodcovskom konaní. Je zrejmé, že žalobkyňa si túto doložku nevyvymienila. Žalovaný v konaní nepreukázal, že spotrebiteľ mal reálnu možnosť rozhodcovskú doložku neprijatť, a to bez toho, aby to malo za následok zhoršenie jeho postavenia v zmysle zániku zmluvy, resp. jej neuzavretia, pričom na preukázanie individuálneho dojednania ho v zmysle § 53 ods. 3 OZ ťažilo dôkazné bremeno. Uvedeným zmluvným dojednaním sa žalobkyňa reálne vzdala svojho práva na účinnú ochranu v konaní pred všeobecným súdom, a to v pozícii spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany a pri nemožnosti reálne vplývať na obsah zmluvy, čo je potrebné považovať za neprijateľné. Súd prvej inštancie okrem toho poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. III. ÚS 438/2018 z 11.06.2019, v zmysle ktorého sa pre platnosť rozhodcovskej zmluvnej doložky v spotrebiteľských veciach vyžaduje, aby spotrebiteľ mal možnosť vyjadriť s ňou pri uzatváraní zmluvy nesúhlas tak, aby v prípade vyznačenia nesúhlasu vzájomné spory v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou bol príslušný prejednať a rozhodnúť všeobecný súd. Ako už bolo naznačené, z obsahu danej zmluvy o úvere však nevyplýva, že by žalobkyňa ako spotrebiteľ vôbec mala možnosť pri uzatváraní zmluvy sa k tejto rozhodcovskej doložke vôbec vyjadriť. Súčasne poukázal na to, že obdobné zmluvné podmienky boli opakovane vyhlásené za neprijateľné (k tomu pozri napr. rozhodnutia Okresného súdu Prešov sp.zn. 29Csp/33/2020, 15Csp/95/2020, 14Csp/187/2020, 9Csp/35/2022, či Krajského súdu v Prešove sp.zn.13Co/97/2019 a iné).

12. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol na základe § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“).

II.

Odvolaie žalovaného

13. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonom stanovenej lehote, v celom rozsahu odvolanie žalovaný z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP. Žalovaný navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil a žalobu zamietol a priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %.

14. Žalovaný v odvolaní namietal neprípustnosť predmetnej žaloby z viacerých dôvodov. Zo skutkového stavu ustáleného v konaní možno jednoznačne dospieť k záveru, že všetky nároky zo zmluvy, z jej porušenia ako aj z jej prípadnej neplatnosti, a to nároky ako na jednej tak aj na druhej strane (ďalej len „nároky zo zmluvy“) sú aktuálne bezpredmetné. Jednak zanikli, napr. čiastočným splnením záväzku na vrátenie úveru, najmä sú však dávno premlčané, resp. neuplatniteľné. Napr. nárok na plnenie záväzku vrátiť úver, kde je premlčaná aj vykonateľnosť rozhodcovského rozsudku, ktorým bol tento nárok priznaný (aj keby totiž nebol rozhodcovský rozsudok nulitný jeho vykonateľnosť by bola premlčaná najneskôr v roku 2020, tak ako uvádza v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu, podotýka, že na základe zverejnených údajov z registra exekúcií sa na žalovaného nevedie exekúcia, preto nemožno uvažovať ani o spočívaní premlčacej doby), alebo napríklad tiež nárok na vydanie prípadného bezdôvodného obohatenia majúceho pôvodu či už úrokoch alebo poplatkoch prijatých žalovaným alebo v akýchkoľvek iných nárokoch.

15. V tejto súvislosti poukázal aj na § 54a Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého premlčané právo zo spotrebiteľskej zmluvy nemožno vymáhať. Preto sú prípadné nároky žalovaného alebo jeho právnych nástupcov bezpredmetné de facto v absolútnej rovine.

16. Odvolateľ je presvedčený, že na určení neprijateľnosti zmluvných podmienok ako aj vo vzťahu k bezúročnosti a bezpoplatkovosti tu nie je naliehavý právny záujem. Podľa jeho názoru osobitné predpisy zakladajú právo domáhať sa takéhoto určenia iba za účelom reálnej ochrany práv spotrebiteľa.

17. Zdôraznil, že žiadna zmluvná podmienka obsiahnutá v tejto zmluve nie je z objektívneho hľadiska spôsobilá nijako negatívne zasiahnuť do práv spotrebiteľa. Vzhľadom na uvedené je presvedčený, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci v otázke prípustnosti žaloby.

18. Ako bolo v konaní preukázané pohľadávka z predmetného úveru bola postúpená na tretiu osobu, žalovaný aktuálne nie je zmluvnou stranou a je presvedčený, že na strane žalovaného by mal vystupovať postupník. S ohľadom na uvedené je žalovaný presvedčený, že súd prvej inštancie dospel s ohľadom na nedostatok pasívnej legitímácie na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Zároveň absenciou riadneho odôvodnenia žalovanému súd nesprávnym procesným postupom znemožnil v uplatnení procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práv na spravodlivý proces.

19. V konaní namietal taktiež premlčanie nároku na domáhanie sa neprijateľnosti zmluvných podmienok ako aj na vyslovenie, že úver je bezúročný a bez poplatkov. Súd sa v odôvodnení rozsudku tým vôbec nezaoberal. S ohľadom na uvedené je žalovaný presvedčený, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam ohľadne premlčania uplatnených nárokov a rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a zároveň absenciou riadneho odôvodnenia súd žalovanému nesprávnym procesným postupom znemožnil v uplatnení procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Je presvedčený, že obidve tieto práva sú v predmetnej veci premlčané, čo namietal a súd to nezohľadnil. Dôsledkom prihladenia na námietku premlčania malo byť zamietnutie žaloby. Má za to, že obdobne ako právo na domáhanie sa relatívnej neplatnosti právneho úkonu tak aj tieto práva sú premlčateľné.

20. K záveru súdu prvej inštancie o absencii RPMN žalovaný uviedol, že v danom prípade nebolo možné vzhľadom na povahu úveru (revolvingový úver prostredníctvom kreditnej karty) vopred jednoznačne určiť parametre úveru potrebné pre jej výpočet. Zákon v tom čase neobsahoval ani tzv. dodatočné predpoklady, ktorými sa tento nedostatok parametrov potrebných pre výpočet RPMN odstránil v neskoršej právnej úprave. V čase uzavretia zmluvy teda neboli známe a ani zákonom určené iné dodatočné parametre ako absolútna suma reálne čerpaného úveru (dlžník mohol čerpať akúkoľvek

sumu v rámci poskytnutého maximálneho rámca), vopred nebolo možné odvodiť ani počet a termíny splátok istiny (keďže okrem ďalšieho podmienky pre splácanie úveru boli viazané len na uhradenie minimálnej splátky určenej ako dohodnuté % z výšky reálne čerpaného úveru). Tieto parametre bez ktorých nebolo možné RPMN vypočítať pri takýchto úveroch boli zákonnou fikciou zavedené a nastavené legislatívou až následne neskôr, kedy sa stanovili tzv. dodatočné predpoklady pre výpočet RPMN pre takýto typ úverov. Preto v tom čase postupoval v súlade s vtedy platnou zákonnou úpravou, podľa ktorej pri spotrebiteľských úveroch formou preddavkov na bežný účet s výnimkou kreditnej karty (§ 1 ods. 3) alebo v prípadoch, keď nemožno určiť ročnú percentuálnu mieru nákladov, musí byť spotrebiteľ pred uzavretím zmluvy informovaný o úverovom limite, o nákladoch spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom, o spôsobe výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov, o podmienkach, za ktorých môže byť zmluva zmenená, a o spôsobe a termíne skončenia zmluvného vzťahu. Počas trvania zmluvy musí byť spotrebiteľ bezodkladne informovaný o zmene ročnej percentuálnej miery nákladov.

21. K neprijateľnej podmienke spočívajúcej na zakotvení rozhodcovskej doložky žalovaný dodal, že táto je v predmetnom čase absolútne irelevantná nakoľko spoločný rozhodcovský súd bankových asociácií zanikol a takéto zmluvy stratili platnosť zo zákona. Riešenie tejto otázky nemá žiadny vplyv na postavenie žalobcu. Predmetná rozhodcovská doložka zo zákona zanikla a rozhodcovský rozsudok vydaný na jej základe je s ohľadom na uplynutie premlčacej lehoty nevykonateľný.

22. Ohľadom nahrávania telefonických hovorov žalovaný uvádza, že podľa jeho názoru samotná skutočnosť, že o komunikácii týkajúcej sa zmluvného vzťahu sa vytvorí hodnoverný dôkaz, nemôže zakladať hrubú nerovnováhu medzi zmluvnými stranami. Naopak má za to, že zabezpečenie dôkazu je zároveň v záujme oboch zmluvných strán. V duchu aktuálnej právnej úpravy GDPR má za to, že ide dokonca o režim zákonného spracovania osobných údajov v režime tzv. oprávneného záujmu, preto sa nám javí úvaha o neprijateľnosti predmetnej podmienky ako neodôvodnená, arbitrárna a nepodložená reálnou argumentáciou.

III.

Vyjadrenie žalobkyne k odvolaniu

23. Žalobkyňa sa v nadväznosti na odvolanie podané žalovaným uviedla, že v zmysle rozhodnutí najvyšších súdnych autorít (uznesenie Ústavného súdu SR PLz. ÚS 1/2022-9 zo dňa 15.06.2022, rozsudok vo veci C-448/17 zo dňa 20.09.2018, rozsudok vo veci C-807/19 zo dňa 26.11.2020, rozsudok vo veci C-725/19 zo dňa 17.05.2022 a rozsudok v spojených veciach C-693/19 a C-831/19 zo dňa 17.05.2022) súd nesmie rezignovať na povinnosť ex officio preskúmať a identifikovať nekalosť obchodných praktík, zmluvných ustanovení a platnosť právneho úkonu z hľadiska rozporu či súlade s právnym poriadkom a dobrými mravmi. Iba takýmto prieskumom je možné naplniť ciele Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, podľa ktorej sa majú štáty postarať o to, aby spotrebiteľa nekalé podmienky nezaväzovali (čl. 6 ods. 1). Povinnosťou vnútroštátneho súdu je vykladať svoje vnútroštátne právo vo svetle znenia a účelu Smernice. Súmernú odpoveď na všetky námietky čo do zmyslu a účelu žaloby dáva rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp.zn. 6Cdo/127/2017, z 30.01.2019 a uznesenie Ústavného súdu SR, sp.zn. III. ÚS 124/2020, z 15.04.2020, ktorým bola odmietnutá ústavná sťažnosť banky proti rozsudku Najvyššieho súdu SR, sp.zn. 6Cdo/127/2017. Rovnaké právne závery vyplývajú z uznesenia Najvyššieho súdu SR, sp.zn. 6Cdo/27/2018, z 28.03.2019. Žalobkyňa poukázala na uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp.zn. 7Cdo/149/2020, z 24.08.2022, podľa ktorého súd rozhodne o neprijateľnosti zmluvnej podmienky obsiahnutej v zmluve, aj keď ide o zmluvnú podmienku, ktorá je v dobe rozhodovania súdu už neplatná a aj keď už nie je používaná.

24. K napadnutiu výroku o trovách konania žalobkyňa uvádza, že v prípade ak spotrebiteľ uspeje s vyhlásením aspoň jednej zmluvnej podmienky za neprijateľnú tak mal v konaní 100 % úspech a prizná sa mu plná náhrada trov konania. Uvedené zodpovedá aj cieľom ochrany spotrebiteľa a možnosti nechať si konkrétnu zmluvnú podmienku posúdiť súdom a znášanie trov konania spotrebiteľom čo len čiastočne by mohlo od uplatňovanie jeho práv odradiť. S poukazom na uvedené argumenty navrhuje postupom podľa § 390 CSP rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť a súčasne si žalobkyňa uplatňuje náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

IV.

Konanie o odvolaní

25. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (355 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

26. Žalovaný podal odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP, teda že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania, tak aj dôvodmi podaného odvolania (ktoré strana môže meniť a dopĺňať len do uplynutia odvolacej lehoty). Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu. Odvolací súd prihliadol na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

27. Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje. Na potvrdenie správnosti a vo vzťahu k odvolacím námietkam odvolací súd uvádza nasledovne.

28. K odvolaciemu dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 CSP písm. f) CSP odvolací súd uvádza, že skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 ods. 1 CSP (Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci.), a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo.

29. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov (v úsudku medzi porovnávanými skutočnosťami), príp. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán sporu alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 185 - § 211 CSP. Pri hodnotení dôkazov je potrebné zohľadniť aj iné okolnosti, ako sú vzájomná nadväznosť, súlad alebo rozpor medzi skutočnosťami, ktoré z vykonaného dôkazu vyplývajú a podobne. Skutkové zistenie ako výsledok hodnotenia dôkazov nemôže byť zásadne správne, ak hodnotenie dôkazov súdom prvej inštancie nezodpovedá § 191 ods. 1 CSP, lebo hodnotil každý dôkaz len jednotlivo a nie aj v ich vzájomnej súvislosti. Skutkové zistenie nie je správne ani vtedy, ak medzi vykonaným dôkazom (jeho obsahom) a z neho vyvodeným (čiastkovým) skutkovým záverom, je zrejмый nesúlad.

30. V danom prípade odvolací súd po oboznámení sa so spisovým materiálom dospel k záveru, že všetky skutkové zistenia vychádzajúce zo Žiadosti o vydanie súkromnej kreditnej karty č. 427 584 zo dňa 01.06.2024 (č.l. 5 spisu), Všeobecných obchodných podmienok Tatra banky, a.s. (č.l. 6-15 spisu), Obchodných podmienok Tatra banky, a.s. pre medzinárodné kreditné karty (č.l. 16-17 spisu) a vyjadrení strán sporu, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil, sú správne a majú oporu vo vykonanom dokazovaní a v konaní súdu prvej inštancie nebol zistený žiaden z vyššie uvedených dôvodov preukazujúci nesprávne zistenie skutkového stavu.

31. K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP, t.j. nesprávnemu právnomu posúdeniu veci súdom prvej inštancie odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Je to činnosť súdu spočívajúca v podradení zisteného skutkového stavu príslušnej právnej norme, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Nesprávnym právnym

posúdením vecí je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (napr. Najvyšší súd SR, sp.zn. 7Cdo/7/2010).

32. Po vyhodnotení odvolacích námietok žalovaného odvolací súd konštatuje, že nezaznamenal žiadne pochybenie v právnom posúdení žalobkyňou uplatneného nároku súdom prvej inštancie, ktorý vyhodnotením jednotlivých dôkazov samostatne aj vo vzájomných súvislostiach dospel k správne právnym záverom o bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru a o neprijateľnosti zmluvných podmienok.

33. Súd prvej inštancie správne právne kvalifikoval zmluvný vzťah medzi žalobkyňou ako spotrebiteľom a žalovaným ako dodávateľom ako vzťah spotrebiteľský založený na základe zmluvy - Žiadosť o vydanie súkromnej kreditnej karty zo dňa 01.06.2004 (ďalej len ako „Zmluva“) v súlade s ustanoveniami v tom čase účinného zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Spotrebiteľský charakter tohto zmluvného vzťahu nebol žalovaným namietaný.

34. Žalovaný v odvolaní namietal, že žalobu považuje za neprípustnú pretože nesmeruje k reálnej právnej ochrane žalobcu a akékoľvek nároky žalobcu z danej zmluvy by v tejto dobe mali byť dávno premičané. Odvolací súd sa s týmto tvrdením žalobcu nestotožňuje z dôvodu, že v súčasnej dobe už existuje rozsiahla judikatúra ktorá má zato, že je na mieste skúmať neprijateľné zmluvné podmienky a iné zákony odporujúce zakotvenia v spotrebiteľských zmluvách aj napriek tomu, že daný zmluvný vzťah už v súčasnosti netrvá.

35. Na potvrdenie svojej argumentácie odvolací súd poukazuje v tomto prípade napríklad na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp.zn. III. ÚS 124/2020 z 15.04.2020, ktoré hovorí: „Obiter dictum ústavný súd na podporu záverov v napadnutom rozsudku poukazuje na judikatúru Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“) a na doslova kľúčovú smernicu Rady 93/13 EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (ďalej len „smernica“), najmä jej čl. 6, podľa ktorého sa členské štáty majú postarať, aby nekalé (neprijateľné) podmienky spotrebiteľov nezaväzovali.“ „Spotrebiteľ má právo, aby jeho právne postavenie nebolo spochybňované existenciou neprijateľnej zmluvnej podmienky a v tomto slova zmysle nie je rozhodujúce, či dochádza aj k uplatneniu práv na plnenie vyplývajúcich z takejto neprijateľnej podmienky (posudzuje sa, či zmluvná podmienka je z objektívneho hľadiska spôsobilá negatívne zasiahnuť do práv spotrebiteľa), ako ani to, kedy sa spotrebiteľ domáha určenia zmluvnej podmienky za neprijateľnú, t. j. či tak činí počas plnenia záväzkov zo zmluvy alebo až následne. Danosť právneho záujmu na zabezpečení právnej istoty, ochrany spotrebiteľa pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami nie je časovo limitovaná a takýto stav trvá, až kým dodávateľ neukončí používanie neprijateľnej zmluvnej podmienky (C-618/10, bod 52). Existujú dva dominantné spôsoby, ktorými môžu spotrebiteľia docieľať ochranu pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami. Ten prvý je založený na žalobe osobitného subjektu proti dodávateľovi so záväznosťou pre každého (abstraktná kontrola podľa § 301 a Civilného sporového poriadku) a druhý spôsob predpokladá individuálny spor spotrebiteľa. Obidva postupy sledujú rovnaký cieľ zbaviť spotrebiteľov účinkov neprijateľných zmluvných podmienok. V prípade individuálneho sporu na rozdiel od abstraktnej kontroly sa zmluva v prípade pochybnosti o jej obsahu vykladá v prospech spotrebiteľa (§ 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Rozsudok o určení konkrétnej zmluvnej podmienky za neplatnú z dôvodu jej neprijateľnosti v individuálnej veci predstavuje pre naplnenie právnej istoty spotrebiteľa štandardný prostriedok ochrany. Bez toho, aby boli dotknuté práva z premičania, takýto rozsudok predstavuje popri právnej istote o povahe zmluvnej podmienky aj základ pre prípadné ďalšie práva spotrebiteľa (napr. právo na reštitučné plnenie, právo na satisfakciu, právo na postúpenie pohľadávky vzniknutej plnením na základe neprijateľnej zmluvnej podmienky) a má aj celospoločenský význam, pretože pre dodávateľa vzniká povinnosť ukončiť používanie judikovanej neprijateľnej podmienky.“

36. Súd rozhodne o neprijateľnosti zmluvnej podmienky obsiahnutej v zmluve aj keď ide o zmluvnú podmienku, ktorá je v dobe rozhodovania súdu už neplatná, aj keď už nie je používaná a dokonca je ju povinný vyhlásiť aj v prípade, ak ju zmluvné strany zmluvne zmenili (por. uznesenie Najvyššieho súdu SR 7Cdo/149/2020 z 24.08.2022 a rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-19/20).

37. Súdny dvor Európskej únie v tomto smere uviedol v bode 38 rozsudku C-776/19 až C-782/19 cit.: „Z tohto hľadiska treba usúdiť, že najmä na účely zabezpečenia účinnej ochrany práv, ktoré spotrebiteľovi vyplývajú zo smernice 93/13, musí mať spotrebiteľ možnosť kedykoľvek namietat' nekalú povahu zmluvnej podmienky nielen ako prostriedok obrany, ale aj na účely určenia nekalej povahy zmluvnej podmienky súdom, takže návrh podaný spotrebiteľom na účely konštatovania nekalej povahy podmienky uvedenej v zmluve uzatvorenej medzi predajcom alebo dodávateľom a spotrebiteľom nemôže podliehať nijakej premlčacej lehote.“

38. Ohľadom tvrdenia žalovaného o jeho pasívnej vecnej legitímácie odvolací súd uvádza, že vecnú legitímáciu má tá zo strán, ktorej svedčí stav z hmotného práva, teda ktorá je nositeľom subjektívneho práva (aktívna vecná legitímácia) alebo nositeľom subjektívnej povinnosti vyplývajúcej z hmotného práva (pasívna vecná legitímácia), o ktorých sa v konaní rozhoduje. Úverová zmluva, ktorej preskúmanie je predmetom tohto konania, bola uzavretá medzi žalobkyňou ako spotrebiteľkou a žalovaným ako dodávateľom. Podľa tvrdenia strán došlo k postúpeniu pohľadávky, vyplývajúcej z tohto hmotnoprávneho vzťahu. Žalovaný je napriek postúpeniu pohľadávky, stále zmluvnou stranou predmetnej zmluvy. Aj keď došlo k postúpeniu pohľadávky, tým nezanikol hmotnoprávny vzťah medzi žalobkyňou a žalovaným. Je to práve žalovaný, ktorý prípadné neprijateľné zmluvné podmienky skoncipoval a predložil žalobkyňi na podpis, nikto iný.

39. Vo vzťahu k odvolacej námietke žalovaného o premlčaní nároku na domáhanie sa neprijateľnosti zmluvných podmienok ako aj na vyslovenie, že úver je bezúročný a bez poplatkov odvolací súd uvádza, že je síce pravda, že súd prvej inštancie sa týmto v odôvodnení napadnutého rozsudku nezaoberal. Avšak odvolací súd sa s touto otázkou vyrovnal v odvolacom konaní a to tak, že ju posúdil ako nedôvodnú.

40. V zmysle príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka sa premlčujú len majetkové práva, nie o určenie práva alebo právnej skutočnosti, ktoré len deklarujú určitý právny stav. Aj pri žalobe o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru ide v podstate o určenie, že príslušná úverová zmluva v časti dohodnutých úrokov, prípadne poplatkov je absolútne neplatná pre rozpor so zákonom. Preto tak ako žaloba o absolútnu neplatnosť napr. kúpnej zmluvy (ktorej predmetom je tiež finančné plnenie) nepodlieha premlčaniu, tak premlčaniu nepodlieha ani žaloba o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, ktorou sa len deklaruje právna skutočnosť, ktorá nastala zo zákona v dôsledku zákonnej fikcie, v tomto prípade uvedenej v § 4 ods. 3 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a ktorá platí bez ohľadu na to, či ju spotrebiteľ uplatnil alebo nie. Premlčaniu podlieha len právo na peňažné plnenie vyplývajúce z vyššie uvedenej fikcie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Tie isté závery platia aj pri žalobe o určenie neprijateľných zmluvných podmienok, aj v tom prípade súd vyhovením žalobe len deklaruje neprijateľnosť zmluvnej podmienky, ktorá je neplatná ex tunc v takom prípade a premlčaniu by podliehalo len majetkové právo, ktoré by sa uplatnilo v dôsledku súdneho rozhodnutia o neprijateľnej zmluvnej podmienke. Odvolací súd teda zastáva názor, že nároky uplatnené touto žalobou premlčaniu nepodliehajú. (por. rozsudok Okresného súdu Prešov sp.zn. 11Csp/7/2022 z 20.05.2022).

41. V danom prípade teda ide o spotrebiteľský spor, t.j. spor so slabšou stranou a súd je z úradnej povinnosti povinný skúmať či boli dodržané všetky zákonné podmienky a náležitosti, tak ako stanovuje Občiansky zákonník v prípade spotrebiteľských zmlúv, ako aj zákon č. 258/2001 Z.z. v prípade spotrebiteľského úveru.

42. Vo vzťahu k absencii uvedenia RPMN v revolvingovej zmluve odvolací súd uvádza, že v tomto smere sa nie je možné stotožniť s argumentáciou žalovaného. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 8Cdo/140/2020 zo dňa 29.06.2022, ktorý v obdobnej veci posúdenia uvedenia RPMN v zmluve o revolvingovom úvere z 20.12.2006 podľa zákona č. 258/2001 Z.z. konštatoval: „Navyše, zodpovedanie uvedenej otázky by ani nebolo spôsobilé s ohľadom na okolnosti prejednávaneho prípadu prívodiť dovolateľke procesný úspech a pozitívny výsledok v spore, nakoľko daný spor vynikal osobitosťou zmluvného vzťahu medzi stranami sporu (tzv. revolvingový úver), na ktorú dostatočne zreteľne poukázali oba súdy nižších inštancií. Pre revolvingový úver je typické, že konkrétny výpočet RPMN a ani údaj o celkových nákladoch spotrebiteľa nie je možné pre povahu revolvingu v čase kontraktácie zmluvného vzťahu vypočítať vopred, pretože v danom čase nie sú presne známe podstatné náležitosti pre toto zadefinovanie, keď celý úver sa priebežne čerpá a dopĺňa, a teda nie je možné v zmluve zakladajúcej takýto vzťah uviesť konkrétny percentuálny údaj RPMN, pre ktorého vyčíslenie

je potrebné mať zastabilizované vstupné údaje o výške úveru, období, splátkach úveru a úrokoch s poplatkami. Preto neuvedenie konkrétnej a presnej RPMN v zmluve o revolvingovom úvere vzhľadom na jeho charakter nemôže mať za následok, že úver bude bezúročný a bez poplatkov. Zákonná náležitosť uviesť výšku RPMN je splnená uvedením tzv. indikatívneho výpočtu RPMN (t. j. akási „vzorová“ RPMN vyjadrená prostredníctvom výpočtu za reprezentatívne zvolených premenných), tak ako tomu bolo aj v posudzovanom prípade, čo správne zohľadnili sudy nižších inštancií.“

43. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 1CoCsp/6/2025-139 zo dňa 24.07.2025, v ktorom sa odvolací súd sa stotožnil v plnom rozsahu so záverom súdu prvej inštancie, že preskúmaním žiadosti o vydanie a používanie pôžičkovej karty D. zo dňa 11.11.2005 súd konštatoval, že v nej nie je uvedený žiaden výpočet RPMN, a to ani indikatívny, pritom práve odkázal na vyššie uvedené rozhodnutie Najvyššieho súdu sp.zn. 8Cdo/140/2020 zo dňa 29.06.2022. Poukazom na to, že súčasťou zmluvy nie je údaj o RPMN, sudy daný úver hodnotili ako úver bezúročný a bezpoplatkový, a to v súlade s § 4 ods. 2 písm. g) zákona číslo 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch účinného ku dňu 11.11.2005.

44. Odvolací súd konštatuje, že v prejednávanej veci nebola žalobkyňa oboznámená v čase uzatvorenia Zmluvy so žiadnym výpočtom RPMN a to ani s jeho indikatívnym.

45. Z uvedených dôvodov ani odvolací súd nedospel k inému záveru, ako súd prvej inštancie, t.j. že pre absenciu údajov RPMN je poskytnutý úver potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov ohľadom na ustanovenie § 4 ods. 2 písm. g) zákona č. 258/2001 Z.z. ak ročná percentuálna miera nákladov nie je uvedená. Vzhľadom na uvedené nepovažoval odvolanie žalovaného za opodstatnené ani v tejto časti.

46. Pokiaľ by aj odvolací súd súhlasil s odvolacími námietkami žalovaného ohľadne uvedenia RPMN v Zmluve, žalovaný vo svojom odvolaní vôbec nenamietal ďalší dôvod, pre ktorý súd prvej inštancie posúdil spotrebiteľský úver ako bezúročný a bez poplatkov. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že v Zmluve uzatvorenej medzi žalobkyňou a žalovaným nie je uvedený úrok ako ani iné poplatky, a preto s poukazom na § 4 ods. 5 zákona č. 258/2001 Z.z. (účinného v čase uzavretia Zmluvy), veriteľ nemôže od spotrebiteľa požadovať úrok alebo poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere. S uvedeného dôvodu tento záver nebol predmetom odvolacieho prieskumu odvolacieho súdu, ktorý sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru aj z tohoto dôvodu.

47. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že právny základ pre určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok uvedených v článku IV. Spoločné ustanovenia, bod 4.2 ods. 4.2.7., bod 4.8 ods. 4.8.8, a bod 4.9, odsek 4.9.1 Všeobecných obchodných podmienok Tatra banky, a.s. a v článku X. bod 10.8 Obchodných podmienok Tatra banky, a.s. pre medzinárodné kreditné karty je daný ustanovením § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka a spočíva v nevyvážení práv a povinností zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a nepreukázaní ich individuálneho dojednaní.

48. V prípade neprijateľnej zmluvnej podmienky je potrebné vykonať analýzu značnej nerovnováhy v neprospech spotrebiteľa, ktorej predmetom je zameranie na účinok privedený zmluvnou podmienkou. Z toho plynie, že značná nerovnováha bude v podstate generálne prezumovaná, pokiaľ sa nepreukáže opak spočívajúci v preukázaní nižšej úrovne, resp. miery nerovnováhy. Vychádzajúc z generálnej prezumpcie odvolací súd zastáva názor, že pokiaľ žalovaný nepreukázal opak spočívajúci v existencii nižšej úrovne, resp. miery nerovnováhy, tak zmluvná podmienka spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa.

49. Z obsahu spisu je nepochybné, že vo Všeobecných obchodných podmienkach Tatra banky, a.s., bola v bode 4.9, ods. 4.9.1 upravená rozhodcovská doložka, podľa ktorej všetky spory zo zmluvy o úvere by mali byť riešené prostredníctvom Stáleho rozhodcovského súdu v Bratislave. Odvolací súd nevidí dôvod na odklon od spoločného stanoviska občianskoprávneho a obchodnoprávneho kolégia Krajského súdu v Prešove z 27.9.2010, v zmysle ktorého „zmluvná podmienka v štandardnej formulárovej zmluve uzavretej po 31.12.2007 alebo vo všeobecných obchodných podmienkach inkorporovaných do takejto zmluvy, ktorá nebola spotrebiteľom individuálne dojednaná a ktorá vyžaduje od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní, bráni tomu, aby na základe nej vydaný rozhodcovský rozsudok na návrh dodávateľa mohol byť exekučným titulom na udelenie poverenia pre

exekútora. O takúto zmluvnú podmienku ide aj vtedy, ak síce spotrebiteľ podľa nej má možnosť vybrať si medzi rozhodcovským a štátnym súdom, ale ak by podľa takejto doložky začalo rozhodcovské konanie na návrh dodávateľa, spotrebiteľ by bol nútený podrobiť sa rozhodcovskému konaniu alebo podať návrh na štátnom súde, ak by chcel zabrániť rozhodcovskému konaniu. Súdu nič nebráni postupovať obdobne aj za stavu, že zmluva bola uzavretá pred 1. januárom 2008“. Ustanovenie § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka bolo upravené v OZ až od 1.1.2008, a teda nie je aplikovateľné na predmetnú vec. Spotrebiteľská zmluva bola uzavretá dňa 01.06.2004. Na veci to však nič nemení, pretože súdu nič nebráni judikovať nekalosť rozhodcovskej doložky podľa generálnej klauzuly podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka zakotvenej do zákona od 1.4.2004.

50. Pre posúdenie prijateľnosti uvedenej zmluvnej podmienky je bez právneho významu okolnosť, že príslušný rozhodcovský súd (Stály rozhodcovský súd Slovenskej bankovej asociácie) je odo dňa zverejnenia rozhodnutia v Obchodnom vestníku dňa 02.01.2019 oficiálne zrušený. Odvolací súd súčasne poznamenáva, že zmluvné podmienky obdobného, resp. rovnakého znenia boli v minulosti opakovane právoplatne určené za neprijateľné aj rozsudkami okresných a krajských súdov. K právnomu posúdeniu rozhodcovskej doložky s obdobným obsahom tiež zaujal závery najvyšší súd v množstve svojich rozhodnutí, v ktorých konštatoval, že takáto rozhodcovská doložka je neprijateľná a neplatná zmluvná podmienka, ktorá v neprospech spotrebiteľa spôsobuje značnú nerovnováhu v ich právach a povinnostiach, lebo od spotrebiteľa fakticky vyžaduje, aby sa podriadil výlučne rozhodcovskému konaniu (k tomu porovnaj rozhodnutia Najvyššieho súdu SR a Ústavného súdu SR napríklad sp.zn. 1ECdo 12/2014, 4ECdo 92/2014, 5Cdo 44/2013, I. ÚS 510/2023, IV. ÚS 364/2022).

51. Žalovaný taktiež nesúhlasí s rozhodnutím súdu prvej inštancie, že by zmluvná podmienka spočívajúca v nahrávaní a uchovávaní telefonického komunikácie banky s klientom mala byť neprijateľná. Tvrdí, že takáto podmienka nezakladá nerovnováhu medzi zmluvnými stranami, naopak má zato, že zabezpečovanie dôkazov týmto spôsobom je v záujme oboch zmluvných strán. Na tomto mieste odvolací súd má potrebu zdôrazniť, že zaznamenávanie a použitie zaznamenávanej komunikácie nie je zo zákona vylúčené. Musí však podliehať istej kvalite a dôkazné bremeno preukázania, že nezakladá značnú nerovnováhu v zmluvnom vzťahu zaťažuje dodávateľa. Odvolací súd je toho názoru, že predmetná zmluvná podmienka je jednoznačne len v prospech žalovaného, keďže z podmienky tak, ako je formulovaná, nevyplýva, že je povinnosťou veriteľa zaznamenávanú komunikáciu vydať spotrebiteľovi, ak by táto mala svedčiť v jeho prospech, teda v neprospech žalovaného ako veriteľa. Ak by chcela žalobkyňa uniesť v prípadnom spore dôkazné bremeno, musí jej veriteľ túto komunikáciu predložiť, čo však predmetné ustanovenie zmluvnej podmienky veriteľovi neukladá a teda dlžníkovi nezabezpečuje. Z danej zmluvnej podmienky nie sú zrejmé všetky okolnosti, ktoré by mohli mať vplyv na jej neskoršiu možnú realizáciu vrátane podmienok ukončenia dispozície s ňou aj s ohľadom na ochranu osobných údajov. Navyše, ak nebol preukázaný individuálny súhlas žalobkyne a zrozumiteľné poučenie o použití jej biometrických údajov vzhľadom na to, že je súčasťou Všeobecných obchodných podmienok.

52. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje napr. na rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 13CoCsp/37/2024-209 zo dňa 22.01.2025, ktorý vo svojom rozhodnutí určil obsahovo obdobnú zmluvnú podmienku uvedenú všeobecných obchodných podmienkach za neprijateľnú, a to v znení: „Klient súhlasí s tým, že z dôvodu bezpečnosti môžu byť telefonické hovory s Klientom v telefónom centre automaticky nahrávané a Klient súhlasí s použitím týchto záznamov ako dôkazu v prípade reklamácie alebo sporu“ alebo podľa rozsudku Krajského súdu v Prešove sp.zn. 20Co/46/2022 z 27. októbra 2022 v časti biometrických údajov:Používanie technológie rozpoznávania odtlačkov prstov, rozpoznávania hlasu a tváre v mobilnom bankovníctve alebo pri overovaní biometrických podpisov je v súčasnosti alternatívnou k používaniu hesiel. Biometria si rýchlo nachádza svoje uplatnenie z dôvodu rastúceho využívania aplikácií mobilného bankovníctva a rýchlych zmien v potrebách zákazníkov. Autentifikácia pomocou hlasového rozpoznávania slúži okrem iného aj na to, aby zákazník mohol používať tento spôsob autentifikácie, musí najskôr kontaktovať inštitúciu a požiadať o nahranie hlasovej vzorky. Následne môže byť zákazník overený na základe svojho hlasu a môže požadovať informácie od svojej inštitúcie alebo vykonávať finančné transakcie. Vzťah biometrických údajov - hlasová biometria a GDPR indikuje významne závažne chránenú oblasť biometrie spotrebiteľa, čo bez individuálneho súhlasu a bez preukázateľného zrozumiteľného poučenia spotrebiteľa o použití jeho biometrických údajov a navyše s uchovávaním na dobu 10 rokov len na prospech unesenia dôkazného bremena banky je bez akýchkoľvek pochybností neprijateľnou podmienkou

19. Odvolací súd so zreteľom na hore uvedené zastáva názor, že zmluvná podmienka uvedená v zmluvných dojednaniach k predmetnej zmluve bod 15.22 „klient súhlasí s tým, aby všetky jeho hovory s call centrom spoločnosti boli nahrávané a uchovávané po dobu 10 rokov po uskutočnení hovoru a v prípade potreby použité ako dôkaz v súdnom alebo arbitrážnom konaní“, je neprijateľná, a teda neplatná pre rozpor s § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého zmluvné podmienky upravované spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Zmluvná podmienka, ktorou si dodávateľ dojednal uchovávanie nahratých hovorov s call centrom po dobu 10 rokov je neprimeraným zásahom do súkromia spotrebiteľov v rozpore s dobrými mravmi, navyše za situácie, že uvedená zmluvná podmienka nebola individuálne dojednaná, spôsobuje v zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Uvedená podmienka je neprijateľná. V súlade s ust. § 298 CSP odvolací súd preto vo výroku rozsudku uviedol celé znenie zmluvnej podmienky, ktorú považoval za neprijateľnú.

53. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných sporovými stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu argumentáciu odvolateľa, už nespôsobilú ovplyvniť posúdenie rozsudku súdu prvej inštancie, odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

54. Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny postupom podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP.

55. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a v celom rozsahu úspešnej žalobkyni priznal voči neúspešnému žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 CSP).

56. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).